משניות מבוארות

מסכת עבודה זרה פרק ד

עבודה זרה לפי שעה ולא הקצוהו לתשמיש בעובדה זרה, דכיון שלא נעשה אלא לתשמיש יראי אינו נאסר משום משפשפי עבודה זרה (תוי"ט). **והוציאה** הישראל, **הרי זה מתר. שלש אבנים הן לענין בטול עבודה זרה,** ש) **אבן שחצבה** מהכר **מתחלה לבימוס,** לתושיב עבודה זרה עליה ובודין גם הבימוס.

שלש אבנים הן. אבן שחצבה מתחלה לבימוס, הרי זו אסורה. סיידה ויכירה לשם עבודה זרה (וחדש), נוטל מה שחדש. הנעמד עליה לעבודה זרה וסלקה, הרי זו מתרת. שלש אשרות הן. אילן שנטעו לשם עבודה זרה, הרי זה אסור. גדעו ונפסלו לשם עבודה זרה והחליף. נוטל מה שהחליף. הנעמד תחתיו לעבודה זרה ובטלה, הרי זה מתר. איזו היא אשרה, כל שיש תחתיה לעבודה זרה. רבי שמעון אומר, כל שעובדין אותה. ומעמדה בצידון באילן שהיו עובדין אותו, ומצאו תחתיו גל. אמר להן רבי שמעון, בדקו אין הגל הזה, ובדקוהו ומצאו בו צורה. אמר להן, הואיל ולבודה הן עובדין, נתיר להן את האילן: **ח** לא ישב בצלה. ואם ישב, יטהר, ולא יעבור תחתיה. ואם עבר, טמא. היתה גוללת את הרבים ועבר תחתיה, טהור. וזורעים תחתיה ירקות בימות השמשים אבל לא בימות החמה. והחזיקן, לא בימות החמה ולא בימות השמשים. רבי יוסי אומר, אף לא ירקות בימות השמשים, מפני שהמימיה נושרת עליהן והוה להן לקבל: **ט** נטל ממנה עצים, אסורים בהבנאה. הסיח בהן את התנור, אם חדש, יתץ. ואם ישן, יצן. אבה בו את הפת, אסורה בהבנאה. נתערבה באחרות, כלן אסורות בהבנאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הבנאה לים המלח. אמרו לו, אין פדיון לעבודה זרה. נטל הימנה כדרסו, אסור בהבנאה. ארג בו את הבגד, הבגד אסור בהבנאה. נתערב באחרים ואחרים בהם, כלן אסורין בהבנאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הבנאה לים המלח. אמרו לו, אין פדיון לעבודה זרה: **י** כיצד מבטלה. קרסם, וזרד, נטל ממנה מקל או שרביט, אפילו עלה, הרי זו בטלה. שפיה לצרכה, אסורה. שלא לצרכה, מתרת.

פרק ד א רבי ישמעאל אומר, שלש אבנים בצד זו בצד מרקוליס, אסורות. ושתים, מתרות. וחכמים אומרים, שנראות עמו, אסורות. ושאין נראות עמו, מתרות: **ב** מצא בראשו מעות. כסות או כלים, הרי אלו מתרין. ומיירי במנחים בפאפו שאינם לוי. קנון מעות בכיס קשור על צוארו או כסות מקפלת ומנחת על כתפו. כלים מנחים על ראשו, שקל אלו אינם דרך נוי.

כ"א ניסן

מסכת עבודה זרה פרק ד — משניות מבוארות

פת בהסקן זה עד שיצטנן התנור לגמרי, כדי שלא יהנה מעצי אסור. **אפה** בו את הפת בהסקן עצי אשרה **אסורה בהבנאה.** ודוקא באבוקה דנגדו שכל שעה שהיה פת נאפה היה דולק האור ואופהו, נמצא שהיה נהנה מן האסור כשעדיין הוא בעין, ויש שבה עצים בפת. ואם נעשו פחלים, האסור כבר אינו בעין ונמצא מתר. דאמר זה וזה גורם מתר. **נתערבה** הפת שנאפתה **בחברות, כלן אסורות בהבנאה.** יש בזה שני פרושים, יש מפרשים דוקא אם הסכר דבר חשוב, כגון כסרות של בעל הבית. ויש מפרשים דאסור עבודה זרה אפילו אינו דבר חשוב, אלא בטיל. **רבי אליעזר אומר יוליך הבאה לים המלח.** היינו דמי כסר שנתערב, ונמצא שאינו נהנה מאסורי הבאה. **אמרו לו חכמים אין פדיון לעבודה זרה. נטל הימנה** מן הארשרה עץ ועשה **כרסו** כמין מחט שאורגין בו השקים, **אסור בהבאה,** לפיכך **ארג בו את הבגד, הבגד אסור בהבאה. נתערב הבגד באחרים ואחרים בהם, כלן אסורין בהבאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הבאה לים המלח. היינו מעשה שנתערב, כלן אסורין אמרו לו אין פדיון לעבודה זרה.** וצריך להשמיענו שני הדינים, דאם היינו מעמיענו בפת, היינו אומרים רק בפת חולק רבי אליעזר, דכשנתמרה הפת אין האסור בעין, דכבר נשרף האסור, אבל כרכר דאסור בעין, מודה רבי אליעזר לרבנן דאסור. ואם משמיענו בכרכר היינו אומרים דרק בכרכר אסרו רבנן, אבל בפת מודו לרבי אליעזר. **י) כיצד מבטלה הגוי לאשרה. קרסם** נטל ממנו קסמים יבשים לבערו, **וזרד,** קרת עצים, **או נטל ממנה מקל או שרביט, אפילו נטל עלה, הרי זו בטלה.** ואפילו בטלה בעל כרחו. **שפיה** נטל מגוף הענץ קסמון דקין, **לצרכה** כדי ליפותה, **אסורה.** ואם **שלא לצרכה, מתרת.**

כ"א ניסן

מסכת עבודה זרה פרק ד — משניות מבוארות

מפרש בשמוהל מלך שני מעמידין בימוס אחד, כשהמלכים עוברים, כשעוברים ממלכותן. **ז) שאלו את הזקנים ברומי,** דבר זה נשאל לחכמי ישראל שברומי, **אם אין רצונו** של הקדוש ברוך הוא **בעבודה זרה, למה אינו מבטלה. אמרו להן** חכמים אלו **לדבר שאין צרך לעולם** הוא **יוצר, היה מבטלן.** אבל **הרי הן עובדין לחמה ולבנה ולכוכבים ולמזלות,** וכי **יאבד עולמו מפני השוטים.** ומאמר **להן לחכמים אם כן יאבד דבר שאין צרך לעולם בו וניניח היין נותן** בעולם ו. **אמרו לחכמים להן, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהן של אלו שיש** צרך לעולם בהם, **שאומנותם כשרואין** שאלו מאבדו, יאמרו עובדי החמה וכו' **תדעו שהן אלהות שהרי הן לא בטלו.** הדרך הוא שהיו בעין ומעולם היו בעונין העבדים ודורכין אותן ואחר כך עוצרין אותו בתפוח. היינו מקום קבוצת העבדים, ומשם יורד הטיט לבור. **ח) לוקחין גת בעובה מן הבעם"ם, שבעובה ודרכה הבעכו"ם, אף על פי שהוא** העכו"ם **נוטל הבעבים בידו** מתוך **הגיין נותן אותן לתפוח.** מקום אסיפת הבעבים העשויים כמין גל. דסובר המתנא דתמר ובדין, **ואינו נעשה יין נסך עד שירד לבור.** אבל אם **ירד לבור, מה שבבור אסור, ומה שלא ירד לבור, אם יגע בהם העכו"ם, הרי זה בטל ומתרין.** אף בשתיה. וזו משנה ראשונה. ויש חולקים וסוברים כיון שהתחיל היין לבוא. **אם יגע בהם העכו"ם נפל יין נסך. ט) דורכין עם העכו"ם בגת** של עכו"ם, ולא אמרינן דהוא משתמר בהבאה, דאפילו בשתיה סובר המתנא דתמר דשרי כל זמן שלא ירד לבור, ומשום גורם טומאה ליין ליקא, דמשעה שנדרך בהם העכום מעט כבר נטמא, ונמצא שאין ישראל גורם טומאה (וכדומפרש להלן). **אבל לא בוצרים עמו,** לפי שנותנן בגת בתמאה והעכו"ם מטמא הבעבים במגינו, אבל הישראל הבוצר עמו גורם טומאה, וסבר האי תנא אסור לגרם טומאה לחליון שבארץ ישראל ואפילו הם של בעכו"ם. (ולפי מה שפרשנו אזנה.)

בוצרים עמו. ואינו נעשה יין נסך. אבל אם הבעכו"ם מטמא הבעבים במגינו, אבל הישראל הבוצר עמו גורם טומאה, וסבר הא תנא אסור לגרם טומאה לחליון שבארץ ישראל ואפילו הם של בעכו"ם. (ולפי מה שפרשנו אזנה.)

פרכיסין ועצים ועצרות של שבלים ויינות שמנים וסלתות **ולכל דבר שיציאה** כו' **קרב גם אבן המזבח אסור.** דבכל אלו חישינן שמא הם תקרובת עבודה זרה. **ג) עבודה זרה שהיה לה גנה** מ' מרחץ, **נהנין מהן שלא בטובה.** שלא יתן שכר לסמרים. **והקשם נהנין.** דאין הקדש לעבודה זה עד שיקריבו בתקרובת. **ואין נהנין מהן בטובה. היה שלה ושל אחרים, הרי** שהיה שותפות של עבודה זרה עם אחרים, **נהנין מהן בין בטובה ובין שלא בטובה. ד) עבודה** של **גבי** אסורה מנה. דכתיב (דברים ז, ה) "פסילי אלהיהם", מיד שפסלו נעשה לו לאלה. **ושל ישראל, אינה אסורה.** אינה נעשית עבודה זרה, **עד שתעבד.** דכתיב (שם כז, טו) "ושם בסתר" עד שיעשה לה דברים של סתר, שהישראל אינו עובד אלא בסתר, שיקרא מבית דין. **נכרי מבטל ישראל עבודה זרה שלו ושל חברו,** גוי, ואפילו אינו עובד לה, דכתיב (שם ז, ה) "פסילי אלהיהם", כשהן מוקצין בהן מנהג אלהות. אבל אם בטילוה, הרי אלו מתרין. (ושם גורסין: ושל ישראל, והיינו בזמנו שיש לו שתפות גם בן יכול לבטל). **וישראל אינו מבטל עבודה זרה של נכרי,** ואפילו נתן לו העכו"ם רשות. וכל שאינו שאינו מבטל עבודה זרה שלו, שעבודה זרה של ישראל אינה בטלה עולמית. **המבטל עבודה זרה** הרי זה **בטל משמשיה.** דמשמשותיה בתר העבודה זרה גרירי, אבל אם **בטל רק משמשיה, משמשיה מתרין והיא העבודה זרה אסורה. ה) כיצד מבטלה** לעבודה זרה, **קטע ראש אזנה.** אוזנה, **קטע ראש חטמה,** או **ראש אצבעה.** אם **פחקה בפניה,** היינו מעכה בקורבן עד שהסיר צורת הפנים, **אף על פי שלא חסרה, בטלה.** ואם **רקק בפניה** אם **השתין בפניה אינו גורה,** היינו סחבה השליכה בתוך הטיט, **אינו בטלה.** דרק לפי שעה כעס עליה והדר פלח לה. **מברה לעכו"ם** או **משכנה, רבי אומר בטל. וחכמים אומרים לא בטל,** אבל מכרה לצורף ישראל דברי הבל, (בשלקתן ערוך יורה דעה סימן קמו סי"ד) **ו) עבודה זרה שהניחוה בצורף, ואין נדעתם לחזור, אם הניחוה בשעת שלום, מתרת.** כיון שיצאו לדעתן, ולא לחזור בדעתם. **אבל אם הניחוה בשעת מלחמה, אסורה.** ואם יכולין לחזור אליה לא חזרו, **מתרת** (שולחן ערוך יורה דעה סימן קמו סי"ד). **ז) מיומוסאות של מלכים** אבני גזית המתקבות בדרך מהלך המלך. **וכשהמלך עובר שם משויבין שם עבודה זרה ומשתחוה לה, הרי אלו מתרות. מפני שמעמידין אותן רק בשעה שהמלכים עוברים,** ואינה מתרת לרוחשיב שם לבם. הלכך לאו משמשי עבודה זרה חשיבי. והרמב"ם מחמסן ומחזיקן, והרי נתקן באסורי הבאה. **ואם** התנור **ישן, יוצן, שלא יאפו**

דילפינן מדכתיב (דברים כט, טז) "עץ ואבן וגו' אשר עמהם" וכתיב (שם ז, כה) "לא תחמד כסף וזהב עליהם", עמהם דמיגיא דעליהם, מה עליהם דבר של מי אסור דבר שאינו של מי מתר, אף כסף וזהב עמהם, דבר של מי אסור דבר שאינו של מי מתר. מצא **פרכיסי עצים** זמורות **של עצים,**

ועצרות של **שבלים, ויינות שמנים וסלתות, וכל דבר שיציאה** כו' **קרב גם אבן המזבח אסור.** דבכל אלו חישינן שמא הם תקרובת עבודה זרה. **ג) עבודה זרה שהיה לה גנה** מ' מרחץ, **נהנין מהן שלא בטובה.** שלא יתן שכר לסמרים. **והקשם נהנין.** דאין הקדש לעבודה זה עד שיקריבו בתקרובת. **ואין נהנין מהן בטובה. היה שלה ושל אחרים, הרי** שהיה שותפות של עבודה זרה עם אחרים, **נהנין מהן בין בטובה ובין שלא בטובה. ד) עבודה** של **גבי** אסורה מנה. דכתיב (דברים ז, ה) "פסילי אלהיהם", מיד שפסלו נעשה לו לאלה. **ושל ישראל, אינה אסורה.** אינה נעשית עבודה זרה, **עד שתעבד.** דכתיב (שם כז, טו) "ושם בסתר" עד שיעשה לה דברים של סתר, שהישראל אינו עובד אלא בסתר, שיקרא מבית דין. **נכרי מבטל ישראל עבודה זרה שלו ושל חברו,** גוי, ואפילו אינו עובד לה, דכתיב (שם ז, ה) "פסילי אלהיהם", כשהן מוקצין בהן מנהג אלהות. אבל אם בטילוה, הרי אלו מתרין. (ושם גורסין: ושל ישראל, והיינו בזמנו שיש לו שתפות גם בן יכול לבטל). **וישראל אינו מבטל עבודה זרה של נכרי,** ואפילו נתן לו העכו"ם רשות. וכל שאינו שאינו מבטל עבודה זרה שלו, שעבודה זרה של ישראל אינה בטלה עולמית. **המבטל עבודה זרה** הרי זה **בטל משמשיה.** דמשמשותיה בתר העבודה זרה גרירי, אבל אם **בטל רק משמשיה, משמשיה מתרין והיא העבודה זרה אסורה. ה) כיצד מבטלה** לעבודה זרה, **קטע ראש אזנה.** אוזנה, **קטע ראש חטמה,** או **ראש אצבעה.** אם **פחקה בפניה,** היינו מעכה בקורבן עד שהסיר צורת הפנים, **אף על פי שלא חסרה, בטלה.** ואם **רקק בפניה** אם **השתין בפניה אינו גורה,** היינו סחבה השליכה בתוך הטיט, **אינו בטלה.** דרק לפי שעה כעס עליה והדר פלח לה. **מברה לעכו"ם** או **משכנה, רבי אומר בטל. וחכמים אומרים לא בטל,** אבל מכרה לצורף ישראל דברי הבל, (בשלקתן ערוך יורה דעה סימן קמו סי"ד) **ו) עבודה זרה שהניחוה בצורף, ואין נדעתם לחזור, אם הניחוה בשעת שלום, מתרת.** כיון שיצאו לדעתן, ולא לחזור בדעתם. **אבל אם הניחוה בשעת מלחמה, אסורה.** ואם יכולין לחזור אליה לא חזרו, **מתרת** (שולחן ערוך יורה דעה סימן קמו סי"ד). **ז) מיומוסאות של מלכים** אבני גזית המתקבות בדרך מהלך המלך. **וכשהמלך עובר שם משויבין שם עבודה זרה ומשתחוה לה, הרי אלו מתרות. מפני שמעמידין אותן רק בשעה שהמלכים עוברים,** ואינה מתרת לרוחשיב שם לבם. הלכך לאו משמשי עבודה זרה חשיבי. והרמב"ם מחמסן ומחזיקן, והרי נתקן באסורי הבאה.

פת בתהסקן זה עד שיצטנן התנור לגמרי, כדי שלא יהנה מעצי אסור. אפה בו את הפת בהסקן עצי אשרה אסורה בהבנאה. ודוקא באבוקה דנגדו שכל שעה שהיה פת נאפה היה דולק האור ואופהו, ונמצא שהיה נהנה מן האסור כשעדיין הוא בעין, ויש שבה עצים בפת. ואם נעשו פחלים, האסור כבר אינו בעין ונמצא מתר. דאמר זה וזה גורם מתר. **נתערבה** הפת שנאפתה **בחברות, כלן אסורות בהבנאה.** יש בזה שני פרושים, יש מפרשים דוקא אם הסכר דבר חשוב, כגון כסרות של בעל הבית. ויש מפרשים דאסור עבודה זרה אפילו אינו דבר חשוב, אלא בטיל. **רבי אליעזר אומר יוליך הבאה לים המלח.** היינו דמי כסר שנתערב, ונמצא שאינו נהנה מאסורי הבאה. **אמרו לו חכמים אין פדיון לעבודה זרה. נטל הימנה** מן הארשרה עץ ועשה **כרסו** כמין מחט שאורגין בו השקים, **אסור בהבאה,** לפיכך **ארג בו את הבגד, הבגד אסור בהבאה. נתערב הבגד באחרים ואחרים בהם, כלן אסורין בהבאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הבאה לים המלח. היינו מעשה שנתערב, כלן אסורין אמרו לו אין פדיון לעבודה זרה.** וצריך להשמיענו שני הדינים, דאם היינו מעמיענו בפת, היינו אומרים רק בפת חולק רבי אליעזר, דכשנתמרה הפת אין האסור בעין, דכבר נשרף האסור, אבל כרכר דאסור בעין, מודה רבי אליעזר לרבנן דאסור. ואם משמיענו בכרכר היינו אומרים דרק בכרכר אסרו רבנן, אבל בפת מודו לרבי אליעזר. **י) כיצד מבטלה הגוי לאשרה. קרסם** נטל ממנו קסמים יבשים לבערו, **וזרד,** קרת עצים, **או נטל ממנה מקל או שרביט, אפילו נטל עלה, הרי זו בטלה.** ואפילו בטלה בעל כרחו. **שפיה** נטל מגוף הענץ קסמון דקין, **לצרכה** כדי ליפותה, **אסורה.** ואם **שלא לצרכה, מתרת.**

פרכיסי עצים ועצרות של שבלים ויינות שמנים וסלתות וכל דבר שיציאה כו' קרב גם אבן המזבח. אסור: **ג עבודה זרה שהיה לה גנה** מ' מרחץ, **נהנין מהן שלא בטובה ואין נהנין מהן בטובה.** היה שלה ושל אחרים, **נהנין מהן בין בטובה ובין שלא בטובה: ד עבודה זרה של נכרי, אסורה מיד.** ושל ישראל, אינה אסורה עד שתעבד. נכרי מבטל עבודה זרה שלו ושל חברו, וישראל אינו מבטל עבודה זרה של נכרי. המבטל עבודה זרה, בטל משמשיה. משמשיה מתרין והיא אסורה: **ה** כיצד מבטלה, קטע ראש אזנה, ראש חטמה, ראש אצבעה, פחקה אף על פי שלא חסרה, בטלה. רקק בפניה, השתין בפניה, ברזה, וזרק בה את הצואה, הרי זו אינה בטלה. מכרה או משכנה, רבי אומר, בטל. וחכמים אומרים, לא בטל: **ו** עבודה זרה שהניחוה עובדיה בשעת שלום, מתרת. בשעת מלחמה, אסורה. בימוסיאות של מלכים, הרי אלו מתרות, מפני שמעמידין אותם בשעה שהמלכים עוברים: **ז** שאלו את הזקנים ברומי, אם אין רצונו בעבודה זרה, למה אינו מבטלה. אמרו לזה, אלו לדבר שאין צרך לעולם בו היו עובדין, היה מבטלן. הרי הן עובדין לחמה ולבנה ולכוכבים ולמזלות. יאבד עולמו מפני השוטים. אמרו להן, אם כן, יאבד דבר שאין צרך לעולם בו וניניח דבר שצרך העולם בו. אמרו לזה, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו, שאומותם, שהרי הן לא בטלו: **ח** לוקחין גת בעובה מן הבעם"ם, שבעובה ודרכה הבעכו"ם, אף על פי שהוא העכו"ם נוטל הבעבים בידו מתוך הגיין ונותן אותן לתפוח. מקום אסיפת הבעבים העשויים כמין גל. דסובר המתנא דתמר ובדין, ואינו נעשה יין נסך עד שירד לבור. אבל אם ירד לבור, מה שבבור אסור, ומה שלא ירד לבור, אם יגע בהם העכו"ם, הרי זה בטל ומתרין. אף בשתיה. וזו משנה ראשונה. ויש חולקים וסוברים כיון שהתחיל היין לבוא. אם יגע בהם העכו"ם נפל יין נסך. **ט) דורכין עם העכו"ם בגת** של עכו"ם, ולא אמרינן דהוא משתמר בהבאה, דאפילו בשתיה סובר המתנא דתמר דשרי כל זמן שלא ירד לבור, ומשום גורם טומאה ליין ליקא, דמשעה שנדרך בהם העכום מעט כבר נטמא, ונמצא שאין ישראל גורם טומאה (וכדומפרש להלן). **אבל לא בוצרים עמו,** לפי שנותנן בגת בתמאה והעכו"ם מטמא הבעבים במגינו, אבל הישראל הבוצר עמו גורם טומאה, וסבר האי תנא אסור לגרם טומאה לחליון שבארץ ישראל ואפילו הם של בעכו"ם. (ולפי מה שפרשנו אזנה.)

בוצרים עמו. ואינו נעשה יין נסך. אבל אם הבעכו"ם מטמא הבעבים במגינו, אבל הישראל הבוצר עמו גורם טומאה, וסבר הא תנא אסור לגרם טומאה לחליון שבארץ ישראל ואפילו הם של בעכו"ם. (ולפי מה שפרשנו אזנה.)

פת בתהסקן זה עד שיצטנן התנור לגמרי, כדי שלא יהנה מעצי אסור. אפה בו את הפת בהסקן עצי אשרה אסורה בהבנאה. ודוקא באבוקה דנגדו שכל שעה שהיה פת נאפה היה דולק האור ואופהו, ונמצא שהיה נהנה מן האסור כשעדיין הוא בעין, ויש שבה עצים בפת. ואם נעשו פחלים, האסור כבר אינו בעין ונמצא מתר. דאמר זה וזה גורם מתר. **נתערבה** הפת שנאפתה **בחברות, כלן אסורות בהבנאה.** יש בזה שני פרושים, יש מפרשים דוקא אם הסכר דבר חשוב, כגון כסרות של בעל הבית. ויש מפרשים דאסור עבודה זרה אפילו אינו דבר חשוב, אלא בטיל. **רבי אליעזר אומר יוליך הבאה לים המלח.** היינו דמי כסר שנתערב, ונמצא שאינו נהנה מאסורי הבאה. **אמרו לו חכמים אין פדיון לעבודה זרה. נטל הימנה** מן הארשרה עץ ועשה **כרסו** כמין מחט שאורגין בו השקים, **אסור בהבאה,** לפיכך **ארג בו את הבגד, הבגד אסור בהבאה. נתערב הבגד באחרים ואחרים בהם, כלן אסורין בהבאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הבאה לים המלח. היינו מעשה שנתערב, כלן אסורין אמרו לו אין פדיון לעבודה זרה.** וצריך להשמיענו שני הדינים, דאם היינו מעמיענו בפת, היינו אומרים רק בפת חולק רבי אליעזר, דכשנתמרה הפת אין האסור בעין, דכבר נשרף האסור, אבל כרכר דאסור בעין, מודה רבי אליעזר לרבנן דאסור. ואם משמיענו בכרכר היינו אומרים דרק בכרכר אסרו רבנן, אבל בפת מודו לרבי אליעזר. **י) כיצד מבטלה הגוי לאשרה. קרסם** נטל ממנו קסמים יבשים לבערו, **וזרד,** קרת עצים, **או נטל ממנה מקל או שרביט, אפילו נטל עלה, הרי זו בטלה.** ואפילו בטלה בעל כרחו. **שפיה** נטל מגוף הענץ קסמון דקין, **לצרכה** כדי ליפותה, **אסורה.** ואם **שלא לצרכה, מתרת.**